

KANTONGERECHT IN HET EERSTE KANTON

A.R. No. 064499

16 april 2007

[jnb.]

Vonnis inzake:

[Eiser]

wonende in het district Commewijne,
eiser in kort geding,
gemachtigde: mr. G.R. Sewcharan, advocaat, - -

tegen

[Gedaagde]

wonende te Paramaribo,
gedaagde in kort geding,
gemachtigde: mr. F. Kruisland, advocaat.

De kantonrechter spreekt in deze zaak, in naam van de Republiek, het navolgend vonnis uit:

1. Het verloop van de procedure

1.1. Het verloop van de procedure blijkt uit de volgende processtukken:

- het inleidend rekest dat op 16 november 2006 met bijlagen ter griffie is ingediend;
- het tegen de niet verschenen gedaagde verleende verstek;
- bij rolbeschikking heeft de kantonrechter eiser in de gelegenheid gesteld tot overlegging van stukken;
- op 5 december 2006 heeft mr. F. Kruisland namens gedaagde het verstek gezuiverd, waardoor de gevolgen van het tegen haar verleende verstek zijn komen te vervallen;
- de schriftelijke conclusie van antwoord;
- de schriftelijke conclusie van repliek;
- de schriftelijke conclusie van dupliek;
- het bij rolbeschikking d.d. 11 januari 2007 gelaste gesprek met de gemachtigden van partijen, welke is gehouden op 18 januari 2007 en vervolgens voortgezet op 1 maart 2007;
- een schrijven van mr. G.R. Sewcharan namens eiser d.d. 2 april 2007;

1.2. De uitspraak van het vonnis is bepaald op heden.

2. Motivering

2.1. Het spoedeisend belang van eiser bij de ingestelde vordering vloeit voort uit de stellingen van het inleidend rekest.

2.2. Tussen partijen is het navolgende in confesso:

2.2.1. Bij vonnis d.d. 15 juli 2005, Generale Rol 13805, van het Hof van Justitie is gedaagde veroordeeld om mee te werken aan de levering van het in het vonnis vermelde onroerend goed met daarop staande gebouwen aan eiser, het een en ander op straffe van een dwangsom van SRD 50, -- voor elke dag na verstrijking van de in het vonnis opgenomen termijn van twee maanden na betekening van het vonnis;

2.2.2. Bij exploit d.d. 4 november 2005 is voormeld vonnis aan gedaagde betekend, echter heeft gedaagde tot op heden aan voormelde veroordeling geen gevolg gegeven;

2.2.3. Bij herhaalde bevelen is gedaagde tevens aangezegd de opgelegde dwangsom te voldoen, waaraan zij evenmin gehoor heeft gegeven;

2.2.4. Om gedaagde alsnog te dwingen aan het voormeld bevel van het Hof van Justitie te voldoen heeft eiser bij verzoekschrift d.d. 28 juli 2006 een verhoging van de in het vonnis d.d. 15 juli 2005 bepaalde dwangsom gevorderd, welke vordering bij vonnis d.d. 26 oktober 2006 door de kantonrechter is afgewezen;

2.3. Eiser vordert in dit geding veroordeling van gedaagde tot medewerking aan de levering van het litigieus onroerend goed alsmede - indien gedaagde verschijnt en weigert haar medewerking als voormeld te verlenen - indeplaatsstelling van dit vonnis van de ontbrekende partijverklaring.

2.4. Naast voormelde vaststaande feiten legt eiser aan zijn vordering ten grondslag dat de weigerachtige houding van gedaagde doet vermoeden dat gedaagde helemaal niet van zins is om ooit vrijwillig aan het vonnis te voldoen en dat hij daardoor geen andere mogelijkheden heeft dan de onderhavige vordering in te stellen.

2.5. Op het verweer van de gedaagde zal de kantonrechter in het hierna volgende - voorzover van belang - terugkomen.

2.6. De stellingen en weren van partijen in ogenschouw nemend komt de kantonrechter tot de slotsom dat het gevorderde voor toewijzing in aanmerking komt. Voor wat betreft het gevorderde onder II en III van het petitum is tussen partijen in confesso dat in de wet een specifieke bepaling daaromtrent ontbreekt. Volgens gedaagde behoort derhalve toewijzing daarvan niet tot de mogelijkheden terwijl eiser daarentegen - onder aanhaling van literatuur en jurisprudentie - van een tegenovergestelde opvatting uitgaat. Met eiser is de kantonrechter van oordeel dat dergelijke lacunes in de wet - mede gelet op de rechtsvormende taak van de rechter - met de nodige flexibiliteit dienen te worden aangepakt. Immers is in het welbekende arrest van de Hoge Raad der Nederlanden d.d. 30 januari 1959, NJ 1959 no. 548 (meer bekend als het Quint/Te Poelarrest) expliciet het navolgende overwogen (citaat):

"De woorden "uit de wet" zijn aldus te verstaan, dat in gevallen die niet bepaaldelijk door de wet zijn geregeld, de oplossing moet worden aanvaard, die in het stelsel van

de wet past en aansluit bij de wél in de wet geregelde gevallen". (einde citaat).

2.7. Indachtig het voorgaande alsmede de door de raadsman van eiser bij repliek aangehaalde jurisprudentie, - te weten het vonnis van de kantonrechter in het eerste kanton in Kort Geding gewezen d.d. 3 juli 1997 met A.R. No. 971079 alsmede het vonnis van de kantonrechter d.d. 9 november 2006, A.R. No. 062190 en het arrest van de H.R. van 3 april 1987, NJ 1988, 276, - zal de kantonrechter recht doen als in het dictum te melden. Daarbij zal de kantonrechter eveneens in het bijzonder acht slaan op de analoge toepassing van het bepaalde in de artikelen 382 van het Wetboek van Koophandel en artikel 1201 van het Surinaams Burgerlijk Wetboek zoals door Onze Ambtgenoot aangenomen in voormeld vonnis d.d. 3.juli 1997 met AR. No. 971079, welke overwegingen de kantonrechter overneemt en tot de zijne maakt.

2.8. Aan het voorgaande doet niet af het verweer van gedaagde hierop neerkomend dat eiser niet kan worden ontvangen in hetgeen hij onder sub I van het petitum van het inleidend rekest vordert aangezien die vordering bereids bij vonnis van het Hof van Justitie d.d. 15 juli 2005 is toegewezen en derhalve kracht van gewijsde heeft verkregen. Immers is blijkens de rechtsliteratuur herhaling van een (toewijzende) vordering in civilibus toegestaan mits aangetoond wordt dat de eiser belang daarbij heeft (vide Hugenholtz / Heemskerk, 17^e druk, "Hoofdlijnen van Nederlands Burgerlijk Procesrecht" bladzijde 108-110). In casu heeft eiser naar het oordeel van de kantonrechter voldoende aangetoond een rechtens te respecteren belang bij toewijzing van het gevorderde te hebben. Daartoe heeft eiser met name aangevoerd dat gedaagde in haar weigering volhardt om uitvoering te geven aan voormeld vonnis van het Hof van Justitie - hetgeen in dit geding naar het oordeel van de kantonrechter eveneens is gebleken - en de hoogte van de opgelegde dwangsom (SRD 50, -- per dag) onvoldoende effect sorteert in die zin dat gedaagde daardoor geprikkeld wordt om tot uitvoering van het bepaalde in voormelde vonnis van het Hof van Justitie over te gaan.

2.9. Het verweer van gedaagde dat er in casu geen sprake is van "vaste rechtspraak" aangezien de door eiser aangehaalde vonnissen betreffen vonnissen in eerste aanleg door de kantonrechter gewezen en geen vonnissen van het Hof van Justitie haalt het evenmin. Het gevoerd verweer is weliswaar in zijn algemeenheid juist doch bij gebrek aan jurisprudentie van het Hof van Justitie van Suriname omtrent deze materie zal teruggevallen dienen te worden op de jurisprudentie van de kantonrechter rechtdoende in eerste aanleg en de daarin geconstateerde lijn zal dan (vooralsnog) als richtsnoer dienen te gelden. Gelet op al het voorgaande zal het voormeld door gedaagde gevoerd verweer dan ook verworpen worden.

2.10. Evenmin snijdt naar het oordeel van de kantonrechter het verweer van gedaagde - dat toewijzing van de vordering doorbreking van een door de wetgever gecreëerd gesloten systeem van rechten op onroerende goederen zou betekenen - hout. Immers betreft het in casu een situatie die de wetgever ten tijde van de totstandkoming van het Surinaams Burgerlijk Wetboek kennelijk niet had (kunnen) voorzien. Ter adstructie van het voorgaande verwijst de kantonrechter naar het Nederlands Burgerlijk Wetboek (artikelen 300 en 301 van boek 3 Nederlands

Burgerlijk Wetboek) waarin hetgeen in dit geding onder II en III van het petitum gevorderd wordt expliciet is opgenomen (onder invloed van de jurisprudentie). Het voorgaande kan mede gezien worden als een signaal voor de betrokken instanties belast met de herziening van Ons Burgerlijk Wetboek en anticiperende toepassing daarvan door de kantonrechter (vooruitlopend op de definitieve invoering van voormelde wetsartikelen in het Surinaams Burgerlijk Wetboek). Immers leidt een redelijke belangenafweging in casu tot de slotsom dat het gevorderde dient te worden toegewezen aangezien gedaagde gewoonweg weigert om mee te werken aan de uitvoering van het bepaalde in een vonnis van het Hof van Justitie van Suriname.

2.11. De kantonrechter heeft ambtshalve bij rolbeschikking een bespreking met de gemachtigden van partijen gelast tot het beproeven van een schikking, inhoudende dat gedaagde alsnog voldoet aan het bepaalde in voormeld vonnis van het Hof van Justitie, welke schikking evenwel niet is bereikt doordat bericht zijdens de raadsman van gedaagde - zelfs na verleend uitstel - is uitgebleven. De kantonrechter heeft hierin aanleiding gezien om zijn pogingen tot het realiseren van een minnelijke regeling tussen partijen - die gewezen echtelieden zijn - te laten varen.

2.12. De kantonrechter zal danook - gelet op al het voorgaande - het gevorderde in het petitum van het inleidend rekest gemodificeerd toewijzen, biedende het instituut van het kort geding daartoe de nodige ruimte. De kantonrechter zal in het dictum van dit vonnis expliciet een notaris benoemen ten overstaan van wie de uitvoering van dit vonnis zal geschieden in tegenstelling tot het algemeen gevorderde in het petitum van het inleidend rekest, achtende de kantonrechter daartoe termen aanwezig.

3. Beslissing in kort geding

3.1. Veroordeelt gedaagde om binnen een week na betekening van dit vonnis ten overstaan van de te Paramaribo residerende notaris, te weten notaris mr. M. Sanrochman, danwel diens waarnemer of opvolger, mede te werken aan de juridische overdracht van het erfpachtrecht op het erf groot 1400 m², gelegen in het district Suriname, thans district Paramaribo aan de Anton Dragtenweg, bekend als no. 508 van de grond Twee Kinderen en nader aangeduid op de ten Domeinkantore berustende kaart van de landmeter S.O. Esajas van 5 maart 1968 met daarop staande gebouwen een en ander overeenkomstig voormeld vonnis van het Hof van Justitie, tussen partijen gewezen;

3.2. Indien gedaagde verschijnt en daar verschenen zijnde mocht weigeren aan het transport van het erfpachtrecht op het erf groot 1400 m², gelegen in het district Suriname, thans district Paramaribo aan de Anton Dragtenweg, bekend als no. 508 van de grond Twee Kinderen en nader aangeduid op de ten Domeinkantore berustende kaart van de landmeter S.O. Esajas van 5 maart 1968 met daarop staande gebouwen, mee te werken zal dit vonnis in de plaats gesteld worden van haar ontbrekende partijverklaring in de akte;

3.3. Bepaalt voorts dat de aldus opgemaakte transportakte rechtsgeldig in de daartoe bestemde openbare registers zal worden overgeschreven en daardoor de eigendom van genoemd perceelland met de daarop staande gebouwen op eiser zal overgaan;

3.4. Verklaart dit vonnis tot zover vermeld uitvoerbaar bij voorraad;

Aldus gewezen door de plaatsvervangend-kantonrechter in het eerste kanton, mr. A. Charan en in kort geding in het openbaar uitgesproken te Paramaribo op maandag 16 april 2007, in tegenwoordigheid van de fungerend-griffier.

w.g. D. Ramdin

w.g. A. Charan